

[Undervisningsministeren]

der her udskrives på en kommende regerings regning. Ja, man må sige, at hr. Erling Olsen i hvert fald ved, hvad han taler om. Det var hans regering, som efterlod et regnskab, der tydede på at ville give et underskud på 80 mia kr., til den nuværende regering. Nu er det bragt ned på 0, så jeg synes egentlig ved nærmere eftertanke, og da vi nu skal høre det så mange gange, at hr. Erling Olsens bemærkning er ret så malplaceret. Det er ikke den nuværende regering, der har trukket veksler på andre regeringer, men derimod den tidligere, der har trukket frygtelige veksler på den nuværende regering og pint og plaget os, hver eneste gang vi prøvede at hive pengene hjem for at indløse alle de veksler, som hans regering udskrev. Det ved hr. Erling Olsen også vældig godt. Jeg ville ikke have sagt det her, hvis det ikke var, fordi det nu er fjerde gang, jeg skal høre denne bemærkning.

Det er rigtigt, at der ikke gøres noget ved renteproblemet i dette forslag; der gøres heller ikke noget ved de statsgaranterede banklån. Jeg vil gerne sige, at jeg er meget opmærksom på den situation, der er opstået bl.a. for de mennesker, der har lavet afviklingsaftaler med Hypotekbanken.

Da et ægtepar fra Odense skrev om deres søns og vistnok også deres svigerdatters situation i Berlingske Tidende, skrev jeg i den samme time til det pågældende ægtepar og bad om at få eksemplet på mit bord, så vi kunne se på det. Med eksemplet fulgte et brev, hvor det pågældende ægtepar helt rigtigt spørger, om det ikke var en idé, at jeg talte med økonomi- eller finansministeren om denne sag, fordi det til syvende og sidst er et spørgsmål om Hypotekbankens overskud eller underskud, om dens forvaltning af statens aktiver. Jeg vil gerne her love, at jeg vil iværksætte en sådan korrespondance, så folketingets uddannelsesudvalg kan få alt at vide om, hvad det er for en praksis, man har, og hvorfor, således at vi kan få belyst, om det, der foregår, nu er helt rimeligt.

Naturligvis har der i lang tid været stigende rente. I den situation har det været herligt at have en afviklingsaftale, der bygger på en fast rente. Nu har vi faldende rente, og så er det ikke så morsomt at have en sådan afviklingsaftale. Spørgsmålet er så, om dette bør komme nogle af de pågældende til gode i et eller andet omfang. Jeg vil gerne undersøge

spørgsmålet, det lover jeg; jeg føler også, at det trænger sig på.

Når man i et samfund opnår en voldsom forbedring på ét område, f.eks. denne velsignede rentenedgang, kan man altid pege på andre områder, som ikke har fået en tilsvarende fordel. Det gælder bl.a. mennesker, som har aftalt afviklingsordninger med faste rentefødder. De får ikke den tilsvarende forbedring, og så opstår der dér i virkeligheden i kraft af fremgangen en skævhed, men den lover jeg at se på.

Hvad er favorrente? Det var jeg heller ikke særlig klog på, men jeg kan oplyse, at det er den rente, man giver på privatkautionerede forbrugslån. Så kan man spørge, om det er noget nyt, at studielånsrenten ligger herude. Nej, det er ikke noget nyt, men nu står det i selve loven; så er det i hvert fald slået fast med syvtommersøm.

Man kan spørge, om de studerende kender disse favorrenter. Ja, det gør de; det publiceres af ministeriet, og derved bliver der en behård konkurrence mellem pengeinstitutterne om, hvem der kan præsentere sig bedst for de studerende på disse lister, som de studerende får i hænde fra ministeriet, når de skal søge.

Så spørger hr. Estrup, om staten ikke skulle lave en særlig aftale med bankerne og få nogle endnu bedre vilkår ud fra den betragtning, at her garanterer staten jo. Jeg kan godt forsikre, at skiftende undervisningsministre har forsøgt det, og jeg kan fortælle, at det slet ikke har været nogen virksom trussel at sige, at hvis de ikke går med til det, så laver vi bare nogle statslån i stedet, så overtager vi selv låneforretningen. Dette sidste har Bankforeningen mig bekendt intet imod, og så skal vi til at lave bankvirksomhed. Hvilken fordel kan vi få af det?

Jeg nævner det for at illustrere, at jeg selv også som ordfører har været inde på den tanke; jeg har tilmed set korrespondancen mellem ministeriet og Bankforeningen, og svaret fra Bankforeningen var meget klart. Jeg skal have et møde med Bankforeningens formand i løbet af meget kort tid, og jeg kan garantere for, at jeg på forhånd havde skrevet op, at der dér skulle drøftes studielån. Jeg frygter bare, at vore muligheder for at true os til en bedre ordning i den diskussion er ret beskedne, fordi man ikke har så meget imod at se truslen iværksat. Spørgsmålet er,